

Deník

úúúplně
obyčejného

vlkodlaka

VYTÍ NA MĚSÍC
A JINÉ TRAPASY

TIM COLLINS

FRAGMENT

Vytí na měsíc a jiné trapasy

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Tim Collins

Deník úúúplně obyčejného vlkodlaka
Vytí na měsíc a jiné trapasy – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Deník

úúúplně

obyčejného

vlkodlaka

TIM COLLINS

Napsal jedenáct knih včetně oceněného *Deníku úúúplně obyčejného upíra – Moje „super“ rodinka*, který byl nominován na řadu knižních cen, a *Deníku úúúplně obyčejného upíra – Fakt „šílenej“ rok*. Více informací o Timovi naleznete na internetové stránce www.timcollinsbooks.com.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Collette Collinsové, Kate Mooreové,
Andrewu Pinderovi, Lindsay Daviesové,
Louise Dixonové a An McLaughlinové.

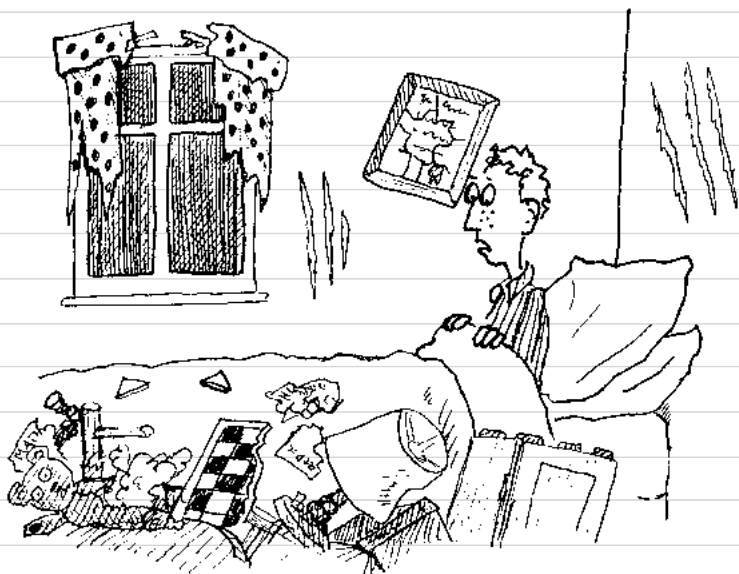
Pondělí, 9. dubna

Je pět hodin ráno. Právě jsem se vzbudil a zjistil jsem, že mám úplně zdemolovaný pokoj – knihovna je vzhůru nohama, počítačové hry jsou rozházené po podlaze a poznámky ke zkouškám roztrhané na cucky.

Musel u mě být zloděj. Co když je pořád někde v domě?

Měl bych s ním jít bojovat, prokázat občanskou statečnost a ukázat mu, zač je toho loket.

Možná ale radši ještě chvíli počkám tady.

To je divné. Právě jsem byl dole a nic jiného zničené není. Žádná rozbitá okna ani násilím otevřené zámky a taky nic nechybí.

Myslím, že jsem si pokoj zdevastoval sám. Jak jinak se to dá vysvětlit?

Už jsem na to přišel. Určitě jsem náměsíčný. Bože, proč se to muselo stát zrovna teď, tak krátce před zkouškami? Dobře, potřebuji se uklidnit. Nejspíš šlo o jednorázový záchvat vyvolaný stresem z učení. Dnes zase začíná škola. Musím to překonat.

Vypravil jsem se do školy, jako kdyby se nic nestalo. Opakoval jsem si, že přece nejsem magor, který má ve zvyku rádit u sebe v pokoji přes noc jako černá ruka. Je mi patnáct let a jsem premiant, u kterého se očekává, že zkoušky zvládne na výbornou, a který si vysloužil úctu svých spolužáků.

Když jsem procházel školní bránou, Tyson z mé třídy na mě zahalekal: „Čau zrzoune!“

No dobře, to o té úctě spolužáků není tak úplně pravda. Ale měla by být. Jsem prefekt a k tomu

ještě předseda a zakládající člen šachového kroužku a debatního klubu. A přesto se mi nedospělí spolužáci posmívají kvůli barvě mých vlasů.

V naší škole hrajeme takovou hru, při které si všichni dají ruce kolem krku a vykřiknou „Škrť!“, pokud neodpovíte dostatečně pohotově na urážku. Abych se tomu vyhnul, předem jsem si připravil několik odpovědí:

Oni: „Hej! Mrkvová nati!“

Já: „Mrkvová nať je ve skutečnosti zelená, nikoliv oranžová.“

Oni: „Vylemtal jsi moc oranžády, co?“

Já: „Slazené nápoje neovlivňují barvu vlasů, nicméně můžou způsobovat akné a obezitu, takže je v nadměrném množství patrně piješ ty.“

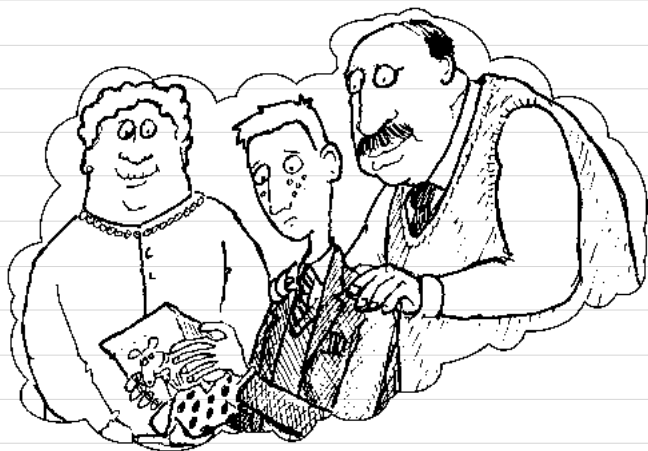
Oni: „Není tvou mámou Ron Weasley?“

Já: „Ne. A není náhodou tvou mámou Hagrid?“

Brzy na ničem z toho nebude záležet. Moji nevzdělaní spolužáci vybouchnou u zkoušek a zamíří na nejbližší pracák, zatímco já budu pokračovat na vyšší střední školu, na univerzitu a nakonec odstartuji zářnou dráhu v politice. A nejdřív ze všeho prosadím, aby

se posměšky kvůli barvě vlasů oficiálně považovaly za rasismus.

Úterý, 10. dubna

Právě jsem se probudil z ošklivé noční můry. Rozbaloval jsem narozeninový dárek od tetičky Susan a strýčka Dereka. Když jsem roztrhl obal, viděl jsem, že je to krabice psích sušenek. Většinou dokážu docela slušně předstírat, že se mi příšerné dárky líbí, ale tenhle dárek mě ve snu vyprovokoval k zuřivému běsnění a... tak nějak jsem je snědl. Myslím tetičku a strýčka, ne ty sušenky. Všechno vypadalo velice realisticky. Kdyby něco takového ukazovali v televizi, sepsal bych stížnost na nepřiměřené zobrazování násilí.

Pak jsem měl dojem, že jsem se vzbudil a moje tělo bylo tak dlouhé, že mi nohy trčely přes konec postele a pyžamo jsem měl napjaté k prasknutí. Ale to muselo ještě patřit k tomu snu. Jak jinak.

Možná sním ještě teď. Třeba se za minutu ocitnu ve škole s trafikantem a Gandalfem.

Musím se sebrat. Asi se naučím z paměti periodickou tabulku prvků. Tím se všechno zlepší.

V dějepisu jsme probírali Versailleskou smlouvu, ale o té jsem si už četl v učebnici, takže jsem uměl zodpovědět všechny otázky.

Po krátkém úvodu se pan učitel Jordan zeptal, jestli někdo zná podmínky smlouvy. Znal jsem je do poslední a už jsem se chystal odpovědět, když jsem si všiml, že mé ruce porůstají husté ryšavé chlupy.

Bylo to hrozně divné. Když jsem se ráno myl, ještě po nich nebylo ani památky. A teď to vypadalo, jako kdybych měl na rukou huňaté palčáky.

Nejhorší je, že nadměrně chlupatí lidé jsou mi odporní. Jednou mi natočil zmrzlinu chlápek s děsně chlupatými prsty a já jsem nedokázal sníst kornout, protože se ho dotkl.

Schoval jsem ruce do podpaží a s pocitem marnosti jsem poslouchal, jak se moji ignorantští spolužáci snaží uhodnout podmínky Versailleské smlouvy. Rád bych se přihlásil, ale věděl jsem, že hrdost na správně zodpovězenou otázku by převážil stud z mých chlupatých pracek.

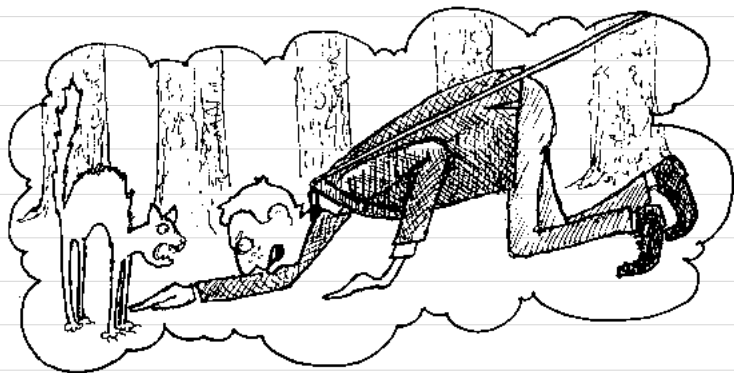
O pár minut později chlupy zmizely. Jak se to mohlo stát? Že by se mi to celé jen zdálo? Copak u mě stres z učení vyvolává už i halucinace?

Kamarád Pete mi jednou vykládal, že vláda přidává do pitné vody chemikálie, aby s nimi ovládala naše myšlení. Možná mám halucinace právě z toho. Možná se vláda doslechla o mých politických ambicích a bojuje proti mně otrávenou vodou.

Ne, to je hloupost. Začínám být paranoidní. Pro jistotu ale přeju na balenou vodu.

Středa, 11. dubna

V noci se mi zdál další hrozný sen. Tentokrát jsem v noci honil po lese ryšavou kočku z čísla 23. Běžel jsem po čtyřech s obličejem u země a sledoval její stopu. Nakonec jsem ji chytil a zrovna jsem se jí chystal zuby rozsápat hrdlo, když mě vzbudilo pípání budíku.

Chvilí jsem měl pocit, jako kdyby se mi celé tělo zmenšovalo. Pak za mnou přišla mamka a ptala se, co se děje. Prý jsem vyl tak hlasitě, že ji to vzbudilo, což je divné, protože mamka obvykle zaspí úplně všechno.

Ráno jsem odcházel do školy, když vtom jsem uviděl, jak se ke mně blíží listonoš. Usmál jsem se a pozdravil

ho, ale najednou se mě zmocnilo silné nutkání, abych ho prohnal. Část mozku mi z jakési příčiny našeptávala, že ho musím za každou cenu udržet mimo naše teritorium, ať už bych ho měl podrápat nebo se mu zakousnout do krku. Nedbal jsem na svoje prazvláštní myšlenky a šel jsem dál.

Ale proč jsem na něj chtěl zaútočit? Nejsem žádný násilník. Zatím moje dospívání probíhalo celkem klidně a teď to vypadá, jako kdybych se proměňoval v mladistvého delikventa, jaké vídáte v dokumentech na veřejnoprávní televizi.

Myslím, že vím, co se se mnou děje. Nejspíš mě posedl ďábel. Já věděl, že si nemám z iTunes stahovat tolik metalu. Dělal jsem to jenom kvůli Peteovi, který tvrdil, že metal je bezva. Takhle to dopadá, když se necháte do něčeho uvrtat svým okolím. Hned teď všechno zase vymažu.

Čtvrtek, 12. dubna

Noc jsem naštěstí prospal. Neměl jsem žádné noční můry, nic jsem nezdemoloval a neprožíval jsem ani žádné halucinace o zmenšování. Zdá se, že výmaz alb od Iron Maiden zabral. Možná si naopak stáhnou

nějakého Cliffa Richarda – pak si u mě d'ábel ani neškrtne.

Ukazuje se, že se moje problémy ani zdaleka nevyřešily. Vlastně se naopak zhoršují.

Dnes jsem si při matematice roztrhl sako. Doted' nevím úplně přesně, jak se mi to povedlo, ale myslím, že mi na chvíli obrovsky narostla záda.

Snažil jsem se vyřešit jednu úlohu z trigonometrie, ale pořád mi to nešlo. Začal jsem se stresovat, co si počnu, jestli se takový příklad objeví v závěrečné zkoušce v červnu.

Co když dostanu obyčejnou ušmudlanou jedničku místo plného počtu bodů? Nebo co když dokonce

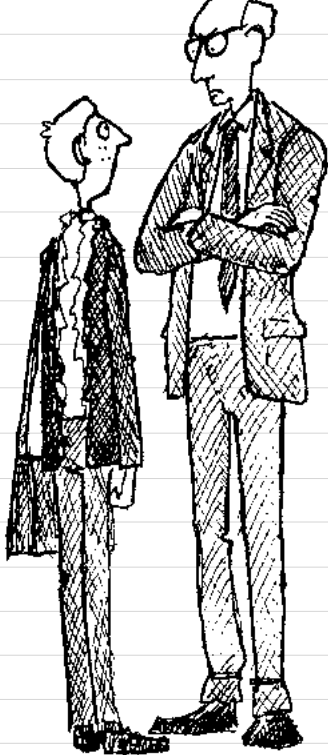
dostanu dvojku? A co když neudělám matiku? Co když propadnu ze všech zkoušek a budu si muset hledat zaměstnání jako uklízeč? Pak strávím zbytek života črtáním pravoúhlých trojúhelníků do prachu a mudrováním, co se jenom mohlo tak pokazit.

Na zlomek vteřiny jsem měl pocit, jako kdyby mi nějaký mučicí nástroj roztahoval záda naráz všemi směry. Spadl jsem ze židle a uhodil se hlavou o nohu stolu, ale najednou bylo po všem a mně zbyla roztržená košile a sako.

Sedl jsem si zpátky na židli, zatímco spolužáci začali naoko kašlat, ale ve skutečnosti kašel jen předstírali a opakovali slovo „Hanba“. Je to u nás takový zvyk – takhle můžete tvrdit, že jste jenom kašlali, pokud vás učitel chce nechat po škole kvůli vyrušování.

Zbytek třídy měl jasno: spadl jsem ze židle v záchvatu nadměrného nadšení z matematiky. Já jsem ale věděl, že se mi záda v jednom okamžiku zvětšila téměř na dvojnásobek. A roztrhané oblečení dokazovalo, že se mi to jenom nezdálo.

Když jsem odcházel ze školy, zastavil mě ředitel Landis a chtěl vědět, kdo mi roztrhl sako. Tvrdil jsem, že jsem si ho roztrhl sám o hřebík na chodbě, ale nevěřil mi.

Vyptával se, kdo z Tysonova gangu mi to provedl. Když jsem odmítl kohokoliv jmenovat, udělal mi přednášku o tom, že jako prefekt nesmím podlehnout nátlaku spolužáků. Patřím mezi posledních sedm žáků, kteří ještě nosí oficiální školní sako, a nesmím se nechat zastrašit. Odpověděl jsem, že se vynasnažím sako opravit a co nejdřív se zase objevím v kompletní školní uniformě.

Večer jsem se chystal požádat mamku, aby mi sako spravila, ale nechtělo se mi vysvětlovat, jak jsem ho roztrhl. Stejně mi zbývají jen dva měsíce školy, takže ho asi prostě vyhodím.

Je to ovšem škoda. To sako se mi vážně líbilo. Schválně jsem si vybral látku s teflonovým povrchem, takže kdyby mi na něj někdo plivl nebo nakreslil neslušný obrázek, snadno bych to otřel a vypálil vtipálkům rybník.

Asi už chápu, co se se mnou děje, ačkoliv se s tím těžko smíruji.

Minulý měsíc jsem šel jednou večer na roh do obchodu mamce koupit mléko. Když jsem se vracel, napadl mě velký pes. Už si toho moc nevybavuji, ale tehdy jsem měl dojem, že mě snad roztrhá na kusy. Lezl jsem po ulici s tím, že si z domova zavolám sanitku.

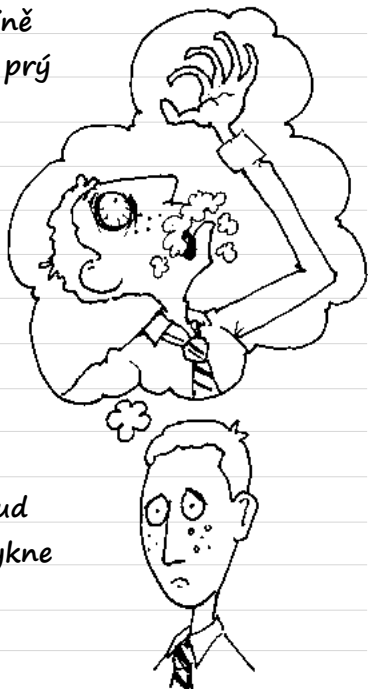
Byl jsem přesvědčený, že mě ten pes pokousal, ale doma jsem našel jen pár menších škrábanců na krku a do rána zmizely i ty.

Už vím, že jsem měl jet do nemocnice, protože jsem se nakazil vážnou chorobou – vzteklinou.

Co jiného by to mohlo být? Chytil jsem vzteklinu a začínám šílet.

Doktor má volno nejdřív v úterý. Tak dlouho čekat nemůžu! To už budu mít penu u pusy!

Bože! Právě jsem si o vzteklině přečetl na internetu. Člověk prý může zemřít do deseti dnů od prvních příznaků. To znamená, že mi zbývá přinejlepším týden. Nemůžu přece zemřít! Kdo vyléčí moji generaci z neukázněné lehkomyšlnosti, když tu nebudu? Snad by to zvládl Pete z debatního klubu, pokud si ovšem široká veřejnost zvykne na jeho nestejně velké uši.

Pátek, 13. dubna

Bojím se pomyslet na to, jakou smůlu mi asi tenhle pátek třináctého přinese. Možná bych měl radši zůstat v posteli. Ne, nemůžu riskovat, že přijdu o celý školní den. Za dva měsíce jsou zkoušky. Jak to, že to tak rychle uteklo?

Na smůlu jsem nemusel čekat nijak dlouho. Stačilo se podívat do zrcadla v koupelně a zjistil jsem, že se mi přes noc podařilo vypěstovat si husté obočí. Schválně píšu jednotné číslo, protože z kůže nad nosem mi vyrašily silné chlupy, čímž vzniklo jediné gigantické

obočí, které připomíná knír strýčka Dereka. Prostřední část jsem si oholil, ale když jsem se na sebe o pár minut později podíval do zrcadla na chodbě, viděl jsem, že mi zase narostlo.

Jak mám při závěrečných zkouškách získat plný počet bodů, když mám na čele tohle? Nejlepší známka, jakou může člověk s takovým neandertálským obočím reálně očekávat, je čtyřka.

Mamka si všimla, že dnes nemám školní sako, a zeptala se, jestli mi nebude zima. Žádné strachy, jsem si jistý, že mi po celém těle naroste hustá srst nebo něco takového.

V polovině dějepisu jsem se přistihl, že mám otevřenou pusou a po straně mi z ní visí jazyk. Nejspíš mi bylo teplo, ale určitě jsem vypadal jako jeden z těch mentálů, kteří se nedokážou soustředit se zavřenou pusou. Musím si dát pozor, aby se to už nikdy neopakovalo. Jsem přece rozumný prefekt, ne nějaký vypatlaný jeliman.

Během polední přestávky jsme měli schůzku debatního kroužku. Probírané téma znělo „Zrušení zoologických zahrad – ano, či ne?“ a Pete byl pro, zatímco já proti. Většinou se na debatní klub těším, ale dnes jsem se do toho nedokázal opřít. Vytiskl jsem si seznam deseti dobrých důvodů, proč zoologické zahrady ve skutečnosti zvířatům pomáhají, ale když jsem je přečetl, nezněly mi nijak přesvědčivě. Koneckonců, proč bychom měli zavírat zvířata do klecí, když by mohla pobíhat na svobodě a lovit si kořist sama?

Pete správně upozornil na nemožnost dokonale napodobit přirozená prostředí divokých zvířat a ostatní tři členové kroužku mu zatleskali. Pak si založil ruce na hrudi a usmál se tak samolibě, že bych mu nejradši vrazil pár facek.

Podíval jsem se na svoje ruce a všiml jsem si, že se mi nehty zaostřily do podoby zažloutlých drápů. Honem jsem je schoval do kapes. Teď jsem ani nemohl listovat svými poznámkami a přitom jsem musel vymyslet něco chytrého. Jediné, co mě ale napadlo, bylo říct, že to je jenom jeho názor, že je to kravina a ať zavře klapačku.

Šlo bezpochyby o nejslabší argument v dějinách kroužku. Návrh na zrušení zoo byl přijat a já jsem se odlouдал pryč s rukama pořád vraženýma v kapsách.

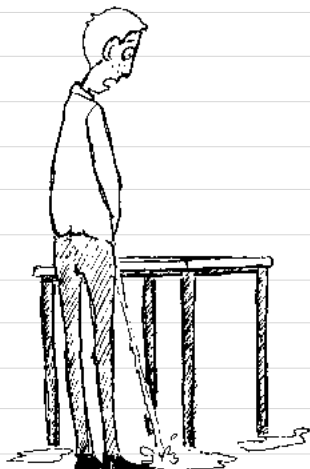
Odpoledne jsem přišel na hodinu angličtiny s předstihem a sedl jsem si jako obvykle do lavice hned vepředu.

Najednou mě přepadly další divné myšlenky. Začal jsem si dělat starosti, že někdo přijde a lavici mi ukradne. Cítil jsem, že si ji musím nějak označkovat, abych dal všem najevo, že k ní nikoho jiného nepustím.

Jako ve snách jsem vstal a... Nevím, jestli vůbec dokážu napsat zbytek...

Tak dobře. Vstal jsem a vymočil se ke všem čtyřem nohám lavice. Vážně netuším, jak jsem to mohl považovat za vhodnou obranu proti odcizení.

Jakmile jsem si uvědomil, co jsem provedl, doběhl jsem na záchod pro papírové ručníky a všechno

po sobě utřel. Pak jsem ještě vystříkal celou třídu deodorantem. Stihl jsem to těsně před tím, než se objevila učitelka Nicholsová.

Postěžovala si na příliš silnou vůni deodorantu a otevřela okno, ale neříkala nic o moči, takže mi to nejspíš prošlo.

Tohle všechno musí přestat. Do blázince se chodí i za menší prohřešky.

Sobota, 14. dubna

Ráno jsem se vzbudil v sedm hodin a uvařil jsem si hrnek kafe, abych mohl ve čtvrt na osm začít s učením. Podle plánu mě čekalo rušné dopoledne s matematikou, dějepisem, angličtinou, přírodopisem a poté osmnáctiminutová pauza na oběd.

Když jsem se ale posadil za stůl a rozložil před sebe učebnici, sešit a kalkulačku, celé mi to najednou začalo připadat jako jedna velká ztráta času. Venku zpoza mraků vysvitlo slunce a já jsem dokázal myslet jen na to, proč trávím tak krásný den zavřený v pokoji, když bych mohl pobíhat po parku.

Racionální část mého mozku se nad takovými myšlenkami zděsila. Nestrávil jsem celý večer sestavováním barevného rozvrhu učení, abych ho potom ignoroval a dělal si, co mě napadne. Druhá část mozku ale argumentovala tím, že do zkoušek

zbývají ještě dva měsíce, takže tím nemůžu ničemu ublížit.

Vyšel jsem na ulici a rozběhl se. Čekal jsem, že mě ještě před druhou lampou začne píchat v boku, ale ke svému překvapení jsem běžel pořád dál a dál, kolem terasovitých domů, pak kolem dvojdomků, potom kolem samostatných rodinných domů, až jsem se dostal k polím na sever od města a nakonec do Měsíčního lesa.

Celý den jsem pobíhal mezi stromy a žasl nad svou výdrží. Dřív jsem měl potíže uběhnout 400 metrů a teď jsem klidně sprintoval celý den, aniž bych se zadýchal. Když jsem se vrátil domů, byl jsem tak unavený, že jsem se stočil do klubíčka a usnul na zemi vedle postele.